

UVODNIK

Spoštovani bralke in bralci!

Deset let po odločitvi o postopni prekinitvi služenja obveznega vojaškega roka in oblikovanju poklicne vojske, dopolnjene s prostovoljno rezervo, se postavljajo vprašanja o tem, kako uspešna je profesionalizacija Slovenske vojske. Ali je cilj, ki je bil zastavljen s projektom profesionalne vojske (PROVOJ) dosežen, ali pa je, kot piše eden od avtorjev v tej številki, profesionalizacija le pot in nikoli končno stanje. Pot k vzpostavitvi vojaške profesije.

Danes je Slovenska vojska tisto, kar je bilo načrtovano – pretežno poklicna. Kako blizu ali kako daleč smo v Slovenski vojski od vojaške profesije in katere so njene značilnosti in izzivi, so bila nekatera vprašanja, na katera smo iskali odgovore v tej številki. Vprašanja, na katera bosta morala odgovoriti častniški in podčastniški zbor. Tista, ki sta morda zadovoljna s tem, da smo le še ena od skupin državnih uradnikov v javni upravi, ali pa imata morda željo po izgradnji vojaške profesije. Takšne s prepoznavnimi odnosi, značilnimi za vojaško organizacijo, organizacijsko kulturo ter predvsem z izraženo skrbjo in odgovornostjo za strokovno avtoriteto. Profesiji s prepoznavno vojaško inteligenco. Takšno, kot jo imajo nekatere druge družbene dejavnosti, na primer zdravstvo, ki mu je poleg nedvomne strokovne avtoritete uspelo vzpostaviti tudi veliko stopnjo odpornosti pred politiko.

Kako blizu smo odgovorom na vprašanja o današnjem vojaškem profesionalizmu in profesiji, lahko bralec razbere tudi iz sporočil avtorjev člankov v tej številki. V uredništvu priznamo, da smo imeli večje ambicije in pričakovanja glede odzivnosti pripadnikov Slovenske vojske. Vsekakor pa je odziv lahko eden od pokazateljev, ki pokaže položaj po desetih letih.

Tako **Igor Kotnik** v svojem članku *Profesionalizacija Slovenske vojske – cilj ali pot* izhaja iz projekta, ki se je začel leta 2003 in se imenuje Prehod na poklicno vojsko, dopolnjeno s pogodbeno rezervo ali kratko PROVOJ, ter ugotavlja današnje razmere in se sprašuje, kako naprej v danih okoliščinah in ob omejitvah, ki jih strne v devet tematskih izzivov.

V članku z naslovom *Vojaška profesija in profesionalni častnik včeraj, danes in jutri* poskuša **Viktor Potočnik** odgovoriti na vprašanje, kaj danes pomenita pojma vojaška profesija in profesionalni častnik ter kako bi vprašanja razvoja vojaške profesije in profesionalnega častnika morala reševati Slovenska vojska.

Mojca Pešec in **Uroš Krek** v članku *Ali lahko proces profesionalnega vojaškega izobraževanja ustvari vojaške stratege* predstavljata poglede na programe izobraževanja vojaških strategov v Sloveniji s teoretičnega in praktičnega vidika ter utemeljmeta potrebo po intenzivnejšem in kakovostnejšem študiju strateške teorije.

Slovenski vojaški zgodovinski tradiciji in vojaškemu zgodovinskemu spominu sta se posvetila **Vladimir Prebilič** in **Jelena Juvan** v članku *(Ne)obstoj slovenske vojaške identitete*, v katerem ugotavljata, kdo pravzaprav sploh lahko opredeli slovensko vojaško tradicijo in kako se bo ta utrjevala v prihodnje.

Žarko Henigman in **Anže Rode** pravita, da je temeljni namen njunega članka z naslovom *Smernice razvoja obveščevalno-varnostne dejavnosti 21. stoletja* analizirati delovanje obveščevalno-varnostne dejavnosti v Republiki Sloveniji na obrambnem področju in predlagati nekaj rešitev za racionalnejše in kakovostnejše opravljanje poslanstva, prilagojenega novim izzivom.

V *Sistemih upravljanja ognjene podpore v sodobnih oboroženih silah* **Jurij Jurtela** poudarja pomen razvoja teh sistemov na nacionalni ravni in njihove povezljivosti s sistemi ognjene podpore drugih držav zaradi skupnega učinkovitega delovanja v mednarodnem okolju.

Bralke in bralce Sodobnih vojaških izzivov želimo s tokratno tematsko številko ponovno spodbuditi k razmišljanju in sodelovanju pri nastajanju novih prispevkov z aktualnimi vojaškoobrambnimi vsebinami.